

Де попiл пилюги на споришi осiв,
Край шляху битого утiкачi днювали,
I скрип вантажених пожитками возiв
Той самий був, що й за татарськoї навали.

Який вiн тягосний — возiв прадавнiй скрип,
Його вiдчувши серцем отупiлим,
Минулого розкрив я потаємний скрипт,
Що вибухнув у душу попiлом i пилом.

I стала зрозумiлою незмiннiсть змiн,
Либонь єдина сталiсть цьогосвiтня,
Яка гудiтиме, мов невгомонний дзвiн,
I лезом бiль iз мого серця витне,

Щоб бiльше жодний звук до слуху не проник
I жодний бiль не кволив серце тихе,
Коли минатиму щомить, щодень, щорiк
Скупезне щастя й найщедрiше лихо.